

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 céntims.
 Fóra de Palma » . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S'envian es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

PASCO GRANADA.

Es sementés de xexa tomban ses espigues ben granades; ses oliveres alsan ufanoses sa pareya que dará esplet de òli; ses viñes alegrades per sa pluja que el cèl les regalá, inflan d'en hòra en hòra es grans de sa verema; es cirerés, prenguent ventatge à n'ets altres fruytals, fan guaytà entre mitx de s'espernera ramells de rubins assahonats; y tots ets abres mòstran es séus fruyts à punt de madurá.

Cinquanta dies han trascorregut de ensá que varem fé Pasco florida; demá l'Iglesia mos fará memòria de *Pentecostés*, de la venguda de l'Esperit Sant sobre els Apòstols.

Aquell estòl de pescadós mesquins que havia cridat Cristó Jesús per predicadós de sa doctrina santa, despues de haverlo vist pujá en el cèl, brillant de majestat y glòria, havian romasos trists y amilanats, perque los mancava s'esperit amb virtut del qual havian de cobrar llum y coratge per cumplí sa séua grandiosa missió.

Y vengué es dia en que se trobavan replegats en el Cenacle; y conta l'Evangeli que sentiren gran renou de vent com un fibbló, y que sobre es cap de cada un s'hi va posá un flam de foch diví; y desde aquell instant foren uns altres, perque es dó de llengos y de saviesa y de tota casta de virtuts s'encarná amb ells.

Era arribada s'hòra de que ses llevós qu'havia escampat el Salvador, regant-les amb sa sanch, donassin fruyt de vida etèrna per restaurá ses fòrses de s'humanitat malalta y abatuda; y ets apòstols plens d'aquella fé celestial è inspirats d'amor en vés des séus germans, surten, s'espargexen y promulgan tots sa nòva lley, dictada p'es séu Mèstre; y foren escoltats y ben entesos per gent de tota rassa, qu'era batiada y admesa à n'es grèmi de sa nòstra Iglesia. De llavò ensá es conexement d'un

sòl Déu vertadé y s'exercici de sa vertadera caritat, s'anaren estenguent sobre la tèrra; y tots es Déus y es Profetes falsos han tremolat d'enúitx y de malicia devant l'Esperit Sant, tercé element des gran mistèri de la Trinidad.

Demá es Pasco granada, dia señalat p'es qui mos alegam de ses tradicions hermoses des catolicisme.

Ignorants del tot eran ets apòstols, y lograren girá el mon demunt avall, no per virtut pròpia sino per gracia sobrenatural que los infundí aquell Esperit de Déu etèrn, incompreensible.

Ignorants del tot eran ets apòstols, y amb sa paraula y amb s'exemple demostraren sa divinidad de sa Doctrina santa y confonguèren ses des filosofes descarriats.

S'Esperit de Déu estava amb ells, y no ha dexat encara à n'es séus llegitims sucessós. ¿Qui los contrastará?

¡Benhajin ets apòstols de la Veritat que son sa sal del mon, y donan llum à n'es pobrets que s'esperit del mal vòl aufegá à les fosques!

¡Enviaunos, Señor, es vòstro Esperit, y s'humanitat será regenerada!

MOSSEN LLUCH.

DESGRACIES Y DESGAVELL.

Travessam una temporada, germanets, que tot está de mala lluna, y que si seguex axí un quant temps, un homo no sabrá à ne qu'ha d'arribá.

Ell no s'havia vist may. Plouen desgracies, una derrera s'altre. Encare no mos ha espasat es susto d'una, y ja s'en vé un'altre de pitjó. O passam un mal planeta, ó la gent está empecatada, ó ¡qui sab lo qu'es! Y tot axò à dins Mallorca, sa tèrra de s'alegria, de sa quietut y de sa pau.

Fa pell de gallina es contarho no més. S'altre dia, matan un jovensá à Pollensa, esclafantli es cap à còps de

pedra; mentres à dins Ciutat tròban degollat à dins ca-séua à un fanalé d'es Gas.

Es barco mallorquí, l'*Elvira*, tornava de Amèrica carregatj de taulons: li envést un temporal devés ses illes Terceeres, el tira demunt ses ròques, el fá tròssos, y un còp de mar li pren nou hòmos, poguent no més salvarsen cinch. Vòl dí, nou ó deù víctimes, y es carregament perdut.

Un traginé s'en vé amb so carro ben estibat, p'es camí de Sólle: com arriba devés sa *torre den Huch*, un sodròch el tira en tèrra: una ròda d'es carro li passa per demunt ses cames; y are el pòbre ja es à l'Hospital, amb perill de haverleshi de tayá totes dues.

Compareix un hòmo mòrt, devés s'Arenal, que la ma l'ha trèt: l'endemá en surt un'altre, també negat, en es Moliná: passan dos dies, y vé sa noticia de que en es cap Enderrocat n'han compareguts dos més, mitx roegats des pexos.

Are pensau quantes families romanen tal vegada sense es pa de cada dia.

A n'aquestes desgracies de casta gròssa llavò hey heu d'afegí ses d'altra casta, que menudetjan per Ciutat. Es ròbos, sobre tot, y ses pillades están à l'orde del dia: no mos n'arribam à veure vénja; amb una paraula, no hey ha pañy qui serv.

A una casa des quatre cantons den Bosch, s'en hi entran de bell de dia una dòna y tres hòmos mascarats: tròban sa dòna de la casa tota sola; s'hi tiran demunt, la subjèctan, li tapan sa boca perque no crit, y li prenen devés docents duros amb doblés y una partida d'alaques.

En es Sindicat, desclavan un calaix, y s'en dúen tot quant hey ha dedins.

A un magatzèm d'es carré des Freres, fan dos doblés de lo mateix; y en es d'En Pieras, à Santa Catalina, rompen una persiana, trencan un vidre, foradan sa porta de sa finestra, obrin, s'en hi entran, y fan també casa-santa de devés quatre mil reals.

Una doneta oyeix missa tranquilament dins Sant Miquel. Quant s'en ado-

na, sense sebre còm ni còm no, ja li han fets seuvatges tres duros que duya dins sa butxaca.

A una criada, còm qui no n'es, li ròban quatre botons d'or. Es mateix dia, à una nineta li escamotetjan un anell.

Y no parlèm, per no allargá tant sa lletanía, de ses matexes endemeses que, à poca diferència, s'han succehides, no fa molt, p'el Terreno, per Génova, y per devés Santa María.

Vòltros direu:—¿Y sa policia que dòrm?—Sa policia, fiets, deu fé lo que sab fé; però lo cert es, que no n'agafa cap, ó casi cap, d'aquests aucells que saben tant de despuyá es niu d'ets altres, per durhí busques à n'es séu.

Sa policia n'hauria d'está empegahida de tot axò qu'está passant. Pareix qu'es lladres s'en riuen d'ella, y li fan un pam de nas.

Parlant de tot aquest *robatorium*, un ignorant deya ahí dematí en mitx de Cort:—¿Y ja's de rahó! Es *cacos* han vist que de fundá societats ningú s'en penedia, y haurán pensat: «Nòltros no hem d'essè manco qu'altra gent: fassemne una de societat titulada *La Industrial de Son Rapiña*, y comensem à cobrar dividendos passius.» Y axí heu han fet. Y si més endevant los va tan bé còm are, digau que aviat ses séues accions no solament tendrán ganancia y *prima*, sino que arribarán à tení ganancia *grucada* y tot. Digan lo que vulgan, no dexa d'essè aquesta una industria de ses més productives, per un qui la sab exercitá.

Ah! y llavò també tenim sa mica de barayes y disputes que no pòt faltá may, en que no més sia perque en es Caputxins no sia massa desolat, y perque es Municipals pujan mantení es diaris de gazetilles.

Dos señós mòuen brega en mitx de Cort, y s'escardan un gayato y un paraygo demunt ses costelles.

Altres dos, à la Rambla, també ténen paraules, y qu'es estat, no res: s'umplen sa cara de dits.

En es carré den Camaró, (en terra cayga y mal no fassa) també la gent se tem de ses sanchs nòves, y hey ha guinavetades, trompades, aferrades, escarinxades y tira-muxell per llarch.

A tot axò no hi mancan ets atlots vayvés de sempre, que arribarian à enfadá un Sant, quant y més una criatura, amb ses capbuytades que fan à tot'hòra per plasses y carrés.

Y es municipals qui dormen. ¡Y es clá! còm que no cobran...

Y ses claveguéres poden.

Y à l'Audiencia está per veure una causa sobre falsificació de documents.

Y à sa Secretaría de la Sala hey van à dexá es nòm moltes persones *puidentes*, per aná à fé es deu famosos jornals de picá pedra, primé que escupí es dos duros.

Y en es Teatro, s'Empresa y es can-

tants y ets abonats també les se ténen fort ferm, sobre si tu cantarás, y jò't dich que no cantaré, y jò't dich que vuy ses dues funcions fins à ses trenta.

Y es cans allòure comensan à gruñí.

Y sa caló trèu es nas per un forat.

Y es fanch des carrés comensa à torná pols.

Y s'Ajuntament no dimiteix.

Sa profecia que va fé, temps enrera, un ignorant des nòstros, va à ma de cumplirse ben aviat:

«Vendrá dia que mos ne cansarém de viurehi à dins Ciutat; y es remey será anarhi à empatronarnos à ses Illetes.»

Y sinó, ja m'en tornaréu resposta.

PERE MATEU.

RESPOSTA.

A MAFUMET ABU-ALI,

FUTUR AL-KADÍ DE TETUAN.

¡Salut y primes!

Hem rebut sa vòstra carta,
Ignorant mòro:
Pareix dictada d'un llòro
Mal enseñat.
Mos deys que 'us han proposat
Per retgí es pòble,
Al-Kadí, un temps cárrech nòble
Y ara d'afronta.
Mos donau rahó y conte
De lo que fan
Es curros de Tetuan
Bancarrotés.
Mos deys que p'es séus carrés
També hey ha clòts,
Y que vos heu fet devòts
De L'IGNORANCIA.
Mos pregau amb gran instancia
Perque *ella* pas,
De Mallorca, es seu bòn jás,
A Moreria.
¿Y que somiau de dia?
Gran aubarcóch!
Cada còsa en es seu llòch,
Y aquí ignorants.
Jò en nòm y podèrs bastants
Des redactós,
Renunciy es grans favós
Que voleu fé.
¡Nequaquam! no mos convé
Sè de *jostici*;
No volem dexá l'ofici
Ni sa *roqueta*
Sols per viure esquena dreta
Dins Tetuan.
Es nòstro Alá també es gran
Y res mos manca.
Aquí tòthòm folga y campa,
¡Ja's de rahó!
No heu deym per alabarhó,
Però à Mallorca
L'IGNORANCIA no es gens xòrca,
Y més que pins
En tenim de biduins
Y de monèas.
Vos ho deym sense rièyes
Y en tota calma:

De res li té enveja Palma

A Tetuan:
Y dirán lo que voldrán
Es viatjés;

Aquí ménten es papés
Y cantan barbes.

Qui vulga, podrá fé garbes

De cèrts diaris

Plens d'escrits estrafolaris

Que impunement

Calumnian à sa gent

Digne y honrada.

Tetuan viu atrassada

Baix d'aquest punt.

Aquí s'Art es un difunt

Sense parents;

Cauen tots es monuments

Arruinats,

Y es qui'n son encarregats

No 'ls apuntalan,

Aquí es contribuyents xalan

Vejent fé uy

La gran Casa de l'embuy

Y la llatzèria.

¿S'haurá vist may tal misèria,

Dins Tetuan,

Còm sa de la Casa gran

Y del pòch tey?

Tampòch mos alsa es ventrey

Que cada dia

Es lladres en compania

Fassin naufratx.

Aquí no mos vé à un raitx

De mala fama;

Y ningú per res s'esclama

De tot axò.

Are 'm voleu dí, de bò,

Y suposat

Que ja veys es bell estat

Des mallorquins,

Biduins per biduins

¿Quin pòble guaña?

Aquí es pescadós de caña

Son es més pòchs;

Aquí estám entre dos fòchs

De lo milló.

Es Govèrn diu: donamho,

Lo qu'has süat;

Y à n'es bòig que s'ha afañat

A culhí dátils,

Sols li dexan ets escátils

Per trist conhòrt.

Viure à Mallorca es gran sòrt,

S'illa daurada,

Sempre en mitx de má engronsada

Còm dins un brès.

D'aquí no sortim per rès

Ni mos treurán;

Y ¿qué compon Tetuan?

Bé estám aquí!

En dexá d'essè *Al-Kadí*,

Si s'hòra sòna,

Vos darèm s'enhòrabòna,

Gran Mafumet,

P'es bé que vos haureu fet

A terra vòstra.

Lo que es sa capital nòstra

Mos vé petita,

Però, amb el temps Santa Rita

L'axamplará.

Aquí lo precís se fá

Tòrt y à pòch, pòch.

A Palma sòls manca llòch

Y aygo neta,

Y policia secreta
 Y bon govèrn;
 Y un establiment modèrn
 Per enseñá
 Ses òbres à conservá
 D' Arquitectura.
 Manca un Institut-costura
 Per señoretas.
 Mancan duros y pessetes
 De bona plata.....
 Aquí un cristiá's mata
 Per no fé rés.
 Aquí es pòbre y es marqués
 Son ignorants.
 Aquí es sa tèrra des *banchs*
 Y de la muya;
 Aquí, demanau quervuya,
 Fòra vergoña;
 Aquí qualsevòl carroña
 Sab fé papé.....
 Y, per fi, sols vos diré
 Per acabá
 Que es dia que es vòstro Alá
 Fassa fetxida,
 Vengueu à Palma en seguida
 Y ben de tròt,
 Pues juram darvós es vòt
 Per Diputat
 Provincial, si ja han dexat
 Es qu' ara heu son.

Memòries à tot lo mon
 De Morería.
 Alá eas quart de traydoria,
 Y vos don de mit y dia
 S' alegría
 D' un Santon.

Per manament del Igsim. Scheriff
 d' aquest Setmanari,
 ALIATAR.

REVISTA MUSICAL.

¡Mirau, germans, qu' una revista, y de música, y d' un ignorant, será cosa de llegí! ¡Nòltros, que en tot quant tractam, solem emprá tan pòques *sol-fes!*...

Un qui pretén de cames primes va escriure à part ó banda que sa música bona es sa que agrada. Ara nòltros, per dí si mos agrada tal ó qual música, ¡no't dich jò si mos ne sòbra de pit!

Y ben mirat, no veym un motiu perque un ignorant no hey haja de poré dí sa séua. Axò seria hò que quant afluxam sa pesseteta per entrá à sa *cassola* mos exigissen un títol de mestres de música, ó al manco un recibo que mos acreditás com à sócios d' es Conservatori Balear.

Ydò, ja que mos déxan pagá, que mos hi déxen dí sa nòstra. Axí com axí, no serém ets únichs ignorants que hey haurém posat sa cuyerada: el *Demócrata* y es *Diari de Palma* també hey han dit sa séua, sense formá part de sa Junta d' es Conservatori, com l' *Isleño* y l' *Opinió*. Desenganem-mós: à sa música ni'n pren com à sa política;

tothòm ne parla, y cadascú vòl tení rahó: es sufragi universal govèrna; no hey há que dí tornau; y com que *stultorum infinitus est numerus*, vat' aquí com, de dret, es jutjes més competents en la materia som nòltros ignorants.

Y basta de *intròit*: que si comensam à fé es ronsero, arribarém à n' es Teatro à més de mitja *fonsió*.

S' Empresa, contenta y agrahida de aquell carreró seguit de gent que havia anat à omplirli ses llistes d' abono, contractá uns artistas que, de lluny, feyan oló de bons; y llavò dugué d' Italia un violí qu' es deya *concertino*, y un violoncello; y de Barcelona un clarinet de roñó clòs, una flauta y una bona trompa. ¿Que més voleu?

Per no allargá demés sa processó, dexarém per més envant parlá de ses *òperas* qu' han fetes; y avuy no més tractarém d' ets *operistes*.

Na Carolina Ferni, primera tiple, es una violinista de lo milloret que corre: execució neta y delicada, y un gust sobre tota ponderació. A s' escena, se presenta com la Ristori; si en llòch de cantá parlás, diria com la Pezzana: canta axí com pòt, y acentúa com ningú: amb una paraula, si no té una gran veu, té una gran ànima y un gran talent per encativá ets espectadors. Sa séua germana Vicentina té una veüeta regulá, y una escola de cant no tan correcte com sa séua cosina Teresa. Aquesta sí que'n sab bé de cantá: vocalisa amb admirable claredat y dona à n' ets *andantes* un colorit de melancolía que, si no arrebatá, encanta. A na Teresa no li feyan grans mansballetes: tampòch ne feym à s' auçell en sentirlo cantá: esperam que hey torn.

En Giraldoni de tant en tant mos feya recordá sa séua gran fama de bon barítono. Diuen que sa filoxera el preocupa més que sa música. Tot pòt essè. Fins al present, amb sa veu ha tenguda una *viña*, y are deu cercá una viña per substituhí sa de sa veu.

A n' es tenor Ferrari el contractaren per tenor de fòrsa; y vertaderament mos sortí un tenor fòrt. May estava malalt, ni malament de veu: sempre lo matex: axò sí, sempre sabia es papé y may se perdía: en rudes, era un tenor *de confiança*. ¡Llástima que tenguéis sa veu tan prima, ell, un hòmo tan gruxat!

Veys, en Cantoni, ja era altra cosa. El contractaren per tenor *de gracia*; y ja'n feya de gracia es veurel no més demunt ses taules. Tenia una veu molt agradosa, si no l' hagués engolada un poquet massa, y si sabés entrá à temps y à tò. N' hi havia qui deyen si desafiava algunes nòtes. Es cas está en que devegades no les *afinava*: y se compren: l' hòmo tenia es defecte d' essè curt de vista.

Qui va essè una bona adquisició, diguen lo que vulguen, era s' altre barítono, En Camins. Ell servia per tot; y en

cas d' apuros y malalties, sempre va essè s' escalá d' encortiná. Sa corda humorística pareix que li tirava més. Per axò, mos crega el señó Camins: que déxi aná es papés sèrios y es cant dramàtic. Per aquesta part sa veu li curtetja una mica; mentres que p' es cant *bufò* en té demés.

Un baix mos duguéren, que s' Empresa el devia creure cosa gròssa, perque amb italiá havia nòm *Re* (que vòl dí *rey*;) però llavò mos va sortí un *rè* catalá, ó un *rè* en bon mallorquí. Per axò, vehent que no'n podia treure *res*, va tirá el resto, contractant una celebratada europea, un des *baxos* que fan sa retxa més *alta*. En Juan Ordinas, paysá nòstro. Amb tota intenció l' hem dexat per lo derré, parlant abans d' ets altres artistes; lo mateix qu' un nin quant menja *bobòns*, que estoja p' es derré aquell que li ha de dexá més bona boca. Amb tot y está n' Ordinas actualment malalt de sa gargamella, ha fet més que molts d' altres estant bons: n' Ordinas es qualche cosa més qu' un bon cantant: es un artista de primera. ¿L' heu vist en el *Faust*?... ¿Y de la *Lucrezia* qu' en dirém?... ¿Y d' ets *Hugonots*?... Ja'n tornarém parlá, en essè hòra.

Per dirigi s' orquesta vengué un joves de bona voluntat, que sabia dú es compás molt bè, y corregí ses errades des papés de solfa; però ell no devia sebre que per *agermaná* es nòstros músichs, tan tressòsos com son, s' era menesté qualche coseta més qu' axò. Y sino, en cáureli bé, ja'n demanará dos doblés d' informes à D. Cosme Ribera ó à n' En Goula. Quant ell va veure deù violins primés (diguemho axí,) degué pensá: «Ja bastarán.» Ydò, y quant tocavan tots deù plegats, de dalt sa *Cassola* parexian vint: miracle de reproducció degut à que cada qual fa sa feyna per ell, sense empatxarse gens d' ets altres; y d' aquest mòdo los rét qu' es un *contento*. Es músichs de Palma son ets únichs que no están ferits de sa *febra d' associació* qu' hey ha entre nòltros: per axò es que si se reunexen per soná, casi may sonan units.

Basta per 'vuy. Un altre dia, parlarem un pòch de ses *òperas* y de sa séua execució. Si n' hi ha que tròban que judicam tòrt ó no tocam pilòta, que vengan à posarhi ses mans y à fermos sa garangòla. Y si axí no'ls agrada, es milló remey será que prengan prim.

MESTRE PÍFOL.

XEREMIADES.

Segons diuen, sa gent que va à as-sentarsè à la Sala per fé es séus deù jornals en es camins es tanta y tanta, que d' aqueix pich no sòls s' adobarán es camins, sino també es carrés y ses plas-

ses de Ciutat. Y lo hò es que no son tots mañans y gent pòbre sa que vòl picá pedra; n'hi ha molts d'aquells que à ca-séua se fan servi amb palanganes de plata.

¡Axò es es mòdo! Ara veurém aplica-da sa verdadera igualdat. Será polít veure tants de señós entre mitx des pobrets, que son es qui manco espeñan es camins vecinals.

Ja se pòt apareyá s' Ajuntament per nombrá capatassos que sápiguen doná tractaments de voces-señories.

*
**

S' altre diassa, un traginé de carro s'en anava de cap à Capdepera, y es peon caminero repará que no duya sa posteta d'es número penjada allá ahont correspon; li doná l'alto y li demaná: ¿y sa posteta?

Es carreté, que còm de costum jeya devall sa vela, sense aturá es mul, se tregué una de ses varques d'es pèu, y per tota respòsta va mostrá sa sòla à n'es caminé qu'havia romás deü passes enrera.

Sa mateixa funció va fé à altres dos peons, y tots se daren per satisfets.

Axò demòstra qu'hey ha camineros que enténen pòch de números, y traginés de pèus molt amples, que la saben llarga.

*
**

Sa gent qui bravetja de econòmica y estauviadora mos agrahirá que li presentem un hò miray per mirarshi dedins.

Hey ha uns señós de moltes rendes que, aquests dies passats, enviáren sa criada à n'es forn, perque los torrassen melles, encarregantli molt à ella que les havia de contá una per una, devant es forné, per pò qu'aquest no s'en menjás colcuna; escalivats de que s'altre setmana n'hi duguéren, y los ne man-cáren tres. Es mateix temps, advertí sa criada qu'anássen alèrta à no tocarne cap, perque à n'es señós los sabia molt de gréu.

Vat' aquí una casa, germanets, que lo qu' es per are, no perilla de fé uy.

*
**

Llegim à un diari:

«Ha corrido el rumor de haber presentado la dimision varios concejales de nuestro Ayuntamiento.»

¡Ca, hombre! Axò es una veu que haurá feta corre qualcú que los vòl mal.

Per lo demés, seria prudent qu' es diaris no donássen noticies còm aquesta, axí, tan à les seques. Hey ha hagut casos en que se son mòrtes algunes persones, à consecució d'un atach d'alegría repentina.

*
**

Sa Compañía des Dòcks, pareix que ha resolt replegá cent mil duros, escam-

pant unes obligacions que en forma de paperetes valdrán per 5 y per 20 duros cada una; fent à n'es séus tenedós s'interés anual de 10 cèntims per cent.

Aquestes obligacions no serán de curs obligat, perque no heu poden essé; qui les vulga prende les prendá, y qui no, no.

Es d'advertí que à n'es qui les haurá preses un pich, poden ferleshi guardá fins dia 31 de Decembre de 1890.

Heu deym axí còm es, perque llavò no hey haja lectors des nostros que mos vénguen à reitreure y à fé càrrechs, si los hem donat llòch à que pecáassin d'ignorancia.

Ara, amb axò no més, ja estan siulats.

*
**

No hey ha dupte: En Morèu, aquell famós *caco* (que diuen are) es tornat en el mon, y deu havè posada escola dins Ciutat.

Es séus dexebles no dexan res per vert; tot los es bona presa.

Sense aná més lluny, ahí mateix es municipals s'en duguéren à n'es Caputxins una dòna que havia robat un moix.

Un dia d'aquests sentirém dí: «Un hòmo ha robat à un altra s'ayre que respirava, y aquest s'es mòrt d'aufegó.»

O bé aquesta altre: «Un atlotet avuy ha robats dos municipals y tres agents de policia. *El mozalvete no ha podido ser habido.*»

*
**

Alguns devòts ignorants qu'han pres verera d'enviarlos ses solucions des *Pòrros-Fuyes*, se quexan devegades de no trobá es séu nòm en es llòch correspondent.

Sa culpa la ténen ells, que se desxon-dexen massa tart. Per axò, qu'heu envien tot à sa nòstra Administració, abans d'es dijòus, y quedarán servits.

ANUNCIOS.

OBRES MALLORQUINES.

IDILIS Y CANTS MISTICHS, per Mossen J. Verdaguier, amb un pròlech de D. M. Milá y Fontanals. Edició ricament estampada. Se ven al preu de 12 rs. en rústica à sa llibrería de don F. Guasp.

COMEDIES DE COSTUMS MALLORQUINES, compòstes den Bartomeu Ferrá, titulades: *Es Calsons de Mèstre Lluch*, *Contes veys barayes nòves* y *Sa Plagueta des llogués*. Les venen à totes ses llibrerías de Ciutat.

DEVERS DELS HOMOS, original de Silvio Pellico, traducció den M. Obrador Bennassar. Conté 52 articles d'instrucció moral y relligiosa qu'haurian de sebre de memòria tots es jovensans del dia. A totes ses llibrerías.

FLORS DE MALLORCA, poesies d'autors vivents, premiades les mes en los Jochs Florals de Barcelona. Van traduhides en llengua castellana. Les venen à s'imprenta de P. J. Gelabert.

PÒRROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Mal sobre mal y pedra per cap-sal.*

SEMBLANSES.—1. *En que no pòt aná tot sòl.*
2. *En que no té accidents.*
3. *En qu' es actiu.*
4. *En que té temps.*

CAVILACIÓ....—*Francesch Mateu.*
TRIÀNGUL.....—*Salas-Sala-Sal-Sa-S.*
ENDEVINAYA...—*Una fuya de tabach.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Macarroni, Papuys, Lau Tibicriste, Un Sabatè en dilluns y Un Punxa engegat.*
Sis:—*Un Suplent, Un Nèu y Dos Tranquils.*
Y una no més:—*Parrusca y Un qui ca d'òros.*

GEROGLIFICH.

KI : : : I IK
D : : : I IK

UN INDIOTÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un barco à una mandurria?
2. ¿Y una calsa à un escrit?
3. ¿Y un fusté à un qui juga à damas?
4. ¿Y un torrent à un gallinó?

X. D. T.

FUGA DE VOCALS.

Q.. M.N.TJ. .L. .S D.TS S .N .NT.
X.

QUADRAT DE PARAULES.

Omplí aquests pichs amb lletres que per l'arch y de través digan: sa 1.ª retxa, lo que duen es capellans; sa 2.ª una còsa qu'ha fets fé molts de desbarats; sa 3.ª una fruyta, y sa 4.ª un metal.

UN MÚSICH.

CAVILACIÓ.

TEMPS DE REGÁ.

Amb ses lletres que forman aquestes tres paraules, compòndre es nòm d'una de ses còses més esfondrades de Ciutat.

P. PENET.

ENDEVINAYES.

1. En sa nit qualca, Y de dia penja.
2. Cap dins sa ma Y no cap dins sa caxa.
3. ¿Qué será Lo que còm més n'hi llevan De ses voreres Més gròs se fa?

X.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)